

ŽIVOT

www.zabrdovice.cz

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**Poselství
Svatého otce**

**Eucharistická
smlouva**

**Vůně
prasete**

**Ó láske
Besídka
u jesliček**

**Postní
snažení dětí**

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábrdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Lucie Grůzová, Marika
Kaňová, Kája Krejčí, Pavla
Oujezdská, Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Náklad

230ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,

Díky spolupráci přispěvatelů přinášíme postní číslo. Přejeme Vám, ať je toto číslo posilou do doby, která nemá být jen plná obětí, ale spíše milosrdenství.

Naše srdce se nyní plní krásou z narození, z toho, s jakou důvěrou a odevzdaností vstupují děti do světa, aby se nechávaly hýčkat naší láskou. Nic se nemění i po zbytek života, všichni na to čekáme, jen pro starosti zapomínáme...

Ať se můžete zaměřit na to důležité a nechat se naplnit.

Přejí Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo

Milí farníci,

nejraději bych dnes napsal jedinou větu: „Vezměte tento čas obrácení vážně, s plným nasazením, a budete celý život děkovat Bohu i sobě, že jste to udělali.“

Protože by se takové úvodní slovo považovalo za ošizené, aspoň pár vět na vysvětlenou. Ježíš touží zachránit každého člověka tak silně, že si to neumíme představit. Ta touha a láska k lidem ho dovedla až na smrt. Ze své strany udělal všechno, co mohl, aby nás přitáhl k sobě. Přijetí spásy, osvojení si všeho, co pro nás udělal, je věcí naší svobody. Postní doba nás zve, láká, abychom se otevřeli odpuštění a novému životu. Zve nás ke změně postojů a také ke konkrétním skutkům pokání, které budou osvobozovat náš život. Klasickou trojici modlitba – půst – almužna znáte. Každý zřejmě víme, co nás od Boha oddaluje, co zatěžuje náš život. Abych se držel základu slova „půst“: Víme, co máme ze svého jednání vypustit a komu co odpustit. Pak následuje to hřejivější: Vpustit do duše Ducha Svatého, aby celé dílo dovršil.

Končím se sv. Basilem: „Neomezuj ctnost postu jen na dietu. Opravdový půst není v tom, že se odřekneme různých jídel, ale v tom, že se vzdálíme vášním a hříchům. Půst nás morálně očišťuje a připravuje pro věčné potěšení v ráji.“

otec Jiří Rous

obsah

- 1 Duchovní slovo
Velikonoční program bohoslužeb
- 2 Křížové cesty v postní době
Duchovní hudba
Tříkrálová sbírka
Láska na křížové cestě
- 3 Předvánoční výlet holčičího
spolča
Ó láska
- 4 Besídka u jesliček
Postní snažení dětí
- 5 Eucharistie smlouva nová a
věčná
- 6 Vůně prasete
- 7 Poselství svatého otce Františka
- 9 Jak prohloubit svůj vztah k Bohu
Přečtete si: Netušená radost
- 10 Otevřený bok - tam vidíš...
- 11 Judit 4.

Velikonoční program bohoslužeb

► 29.3.	Květná neděle:	8:00, 9:45	mše svatá
► 2.4.	Zelený Čtvrtek:	18:00	mše svatá
		19:00–23:00	možnost soukromé adorace
		23:00 – 24:00	společná adorace
► 3.4.	Velký pátek:	od 9:00	možnost soukromé adorace
		15:00	Křížová cesta
		18:00	Velkopáteční obřady
► 4.4.	Bílá sobota	od 9:00	možnost soukromé adorace
		20:00	Velikonoční vigilie
► 5.4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně:		
		8:00, 9:45	mše svatá s žehnáním pokrmů
► 6.4.	Pondělí velikonoční:		
		8:00, 9:45	mše svatá

Křížové cesty v postní době

Křížové cesty se budou konat ve středu a v pátek přede mší svatou v 17:30 a o nedělích v cca 9:00 (mezi dopoledními bohoslužbami). Je možno se vzadu na nástěnce zapisovat na čtení křížových cest. Prosíme ochotné farníky o tuto službu. Některé křížové cesty povedou děti – podle rozpisu na nástěnce. Křížová cesta na Velký pátek bude společná.

Duchovní hudba

Neděle 5. 4. v 9.45 hod. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

P. Ferdinand Hrušat: SOLEMNIS PROCESSIO

(1916-2006)

Josef Gruber: MISSA IN F - dur op. 78

(1855-1933)

W. A. Mozart: ALLELUJA

(1756-1791)

Carl Raimund Cristinus: HAEC DIES

(1843-1904)

Jan Nepomuk Škroup: TERRA TREMIT

(1811-1892)

Josef J. Pihert: REGINA COELI op. 69

(1756-1791)

Karel Nanke: ALLELUJA

(1768-1831) J. K. č. 401; 407; 406

Úinkující: Sólo Marie Švédová - soprán,
chrámový sbor, orchestr, varhany

Láska na křížové cestě

Zbičovaná, vrávorajíc cestou,
avšak touhou opojená,
kalich hořkosti jsem jí podal.

Hlavou dolů bez pozdvižení,
břemenem dřeva lidství obtížená,
kalich hořkosti jsem jí podal.

Tápající bez záchrany,
v prostoru a v uzavření,
kalich hořkosti jsem jí podal.

V úzkostech a zohavení,
až v nedůstojném pokoření,
kalich hořkosti jsem jí podal.

A tak zbyla jí jen víra,
zkoušená a vytříbená,
zmučená a vyvýšená,
žíznivá i napojená...

Odpusť mi,
Lásko pro nás ukřižovaná.

KK

Tříkrálová sbírka

V Brně letos 349 koledníků vybralo 1 896 681 Kč. Peníze budou v Brně použity na rekonstrukci Denního stacionáře Effeta pro lidi s mentálním postižením a autismem (asi 1 000 000 Kč) a na podporu služeb pro lidi bez domova (asi 100 000 Kč). Zbytek financí bude použit na záměry v brněnské diecézi

(více na: <http://www.trikralovasbirka.cz/o-sbirce/vyuziti-sbirky/zamery-aktualni-sbirky>).

V naší farnosti se po dva týdny vydávali koledníci do ulic, aby vybrali co nejvíce. Někdy jich bylo velmi málo, někdy jim bylo velmi zima, někdy jim bylo velmi smutno a někdy zažili i velkou radost.

Moc děkujeme všem koledníkům, kteří se nebáli jít vinšovat radost a rozdávat cukr.

Náš zážitek:

V sobotu 3. ledna jsme se vydali koledovat s celou naší rodinou. Setkali jsme se s vlídným přjetím, s údivem, s přibouchnutými dveřmi i s lidmi, kteří nás čekali. V jednom domě v jednom patře jsme zazvonili na levé dveře. Vyšla maminka se synem, byli moc rádi, že vidí tři krále, družně se s námi bavili, zpívali a pak zaběhli a přinesli dětem sladkosti. Z pravých dveří vyšel asi osmdesátiletý pán s velmi příjemným hlasem. „Moc toho u sebe nemám, ale co mám, to vám dám.“ A dával do kasičky, co našel v peněžence. Pak si prohlédl děti, spolu s námi si zazpíval a povídá: „Víte, děti, nemám žádné sladkosti, ale něco vás naučím.“ Naše děti měly v puse sladkosti, které před chvílí vykoledovaly, takže jim to vůbec nevadilo. „Běží srna kolem Brna, podívat se na Brňáky, jaké mají frnáky!“ Děti si říkanku samozřejmě zapamatovaly, takže se doma často při vzpomínce zasmějeme!

LG

Předvánoční výlet holčičího spolča

Poslední adventní sobotu jsme se s holčičím spolčem vydaly na předvánoční výlet. Výlet pro nás starší, které jsme ho organizovaly, začal nejprve zkouškou stínového divadla (na téma: Spadla hvězda z nebe a my jí musíme pomoci najít její roztrhaný plášť, aby se mohla vrátit zpátky na oblohu), jeho předvedením holkám a posléze modlitbou ve farní kapli. Jely jsme přes Starou Osadu a autobusem číslo 202 jsme se rozjely za dobrodružstvím...

Téma tohoto výletu bylo: Spadlá hvězda ztratila svůj plášť, který se jí při pádu roztrhal, a my ho musíme najít do šesti hodin, jinak by ta hvězda musela zůstat tady na Zemi.

Vystoupily jsme na zastávce Na Spáleníšti a zamířily hledat kousky hvězdina pláště. Potkaly jsme postupně babičku (Marušku) s rýží a čočkou; žádala nás, abychom jí přebralaly tyto dvě suroviny, že si chce udělat polévku, a za odměnu nám dala kousek pláště; Zuzku, která se nemohla dostat k plášti vyskytujícímu se v kouzelné zóně; hudebníka nápadně podobného Terce, jenž chtěl, abychom mu zazpívaly písničku, po které by usnul a my mu mohly vzít kousek pláště; obchodníka, který chtěl za kousek pláště 36 hvězdičkopenízku, které jsme s pomocí baterky hledaly v hlubinách jeskyně Pekárna, a myslivce, jenž zkoušel naši schopnost schovat se v bezlisté krajině s růžovými bundami.

Závěrem našeho putování jsme se zašly podívat do jeskyně Netopýrka, kde jsme objevily nešťastnou hvězdu, která se zde ukryla. Předaly jsme jí plášť, ona si ho sešla a odletěla na oblohu. Za odměnu nám pod jedním stromčkem v lese nechala dárky a my jsme se plné krásných zážitků, slunečních paprsků (slunce celý den krásně svítilo) a s dobrým pocitem, že jsme hvězdě mohly pomoci a ona se stihla vrátit na oblohu, mohly vydat domů. Před nástupem do autobusu jsme si pro jistotu očistily boty, abychom tam byly vpuštěny. Zdárně jsme se vrátily ke kostelu a tam jsme se rozloučily. Tohle byl tedy náš výlet, který jsme zažily spolu s Hankou, Julčou, Markétkou, Noemi, Barčou, Anežkou, Káťou, Laurinkou, Marťou, Maruškou, Terkou, Zuzkou a se mnou. Tak ahoj příště !!!

MG

Ó LÁSKO

Ó láske, nevýslovná láske,
jestliže v době, kdy byl člověk stromem
smrti, jsi ho změnil ve strom života tím,
že ses narouboval na člověka, ty,
životě...

Jestliže jsi toto udělal, můžeš tedy nyní
zachránit celý svět, který se neumí
naroubovat na tebe.

Lidé zůstávají ve smrti smyslnosti
a nikdo nepřichází ke zdroji čerpat Krev,
aby svlažil svůj strom.

Ó věčná Pravdo, nevýslovná láske,
tak jako jsi pro nás vydal plody ohně,
lásky a světla a plod ochotné
poslušnosti, který způsobil,
že jsi opojen láskou běžel na potupnou
smrt kříže, a tak jako jsi vydal tyto plody
mocí rouby svého božství na naše
lidství a rouby svého těla na dřevo
kříže, stejně tak duše může věnovat
pozornost pouze tvé slávě a spásu
duší. Stává se věrnou, moudrou a
trpělivou.

Zhřešila jsem, Pane, smiluj se nade
mnou. Ó věčná pravdo, spoj se s těmi,
naroubuj na sebe ty, které jsi mi dal
a které mám ráda zvláštní láskou,
aby vydávali plody života.

(modlitba sv. Kateřiny Sienské)

Besídka u jesliček

V neděli 11. ledna okolo třetí hodiny se v našem kostele u betléma sešlo mnoho malých a menších, velkých a větších farníků, aby zahráli, zazpívali, zarecitovali nově narozenému králi.

Já osobně jsem byla velmi dojatá. Všichni projevili velkou odvahu ukázat své hřivny. A ještě dojímavější bylo, když se někomu něco nepovedlo. Nikdo se nesmál nebo neutíkal, prostě se počkalo, než se zase chytla zatoulaná nota či slovo, a jelo se dále.

Ježíšek se v jesličkách určitě slastně usmíval, jaká svornost a radost naplňovala srdce přítomných, neboť chyba není vždy to, co musíme hned odstranit, ale chyba může být cesta, možnost, jak se učit lásce. Co vy na to?

LG

POSTNÍ SNAŽENÍ DĚTÍ - MONSTRANCE S DRAHOKAMY PRO JEŽÍŠE

Postní doba je přípravou na Velikonoce. Největším darem Velikonoc pro nás je dar eucharistie. Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Kristus zůstává mezi námi živý v podobě chleba a vína. Tímto způsobem se nám Ježíš odevzdává při každé mši svaté.

Ježíš je s námi každý den, osobně přítomný. Pod způsobou chleba přebývá skrytě ve stínu svatostánku, zlaté paprsky monstrance nám připomínají, že Boží láska je nádherná jako slunce. Před očima v monstranci máme bílý kousek chleba a naše srdce se může nechat ohřát zářivou radostí.

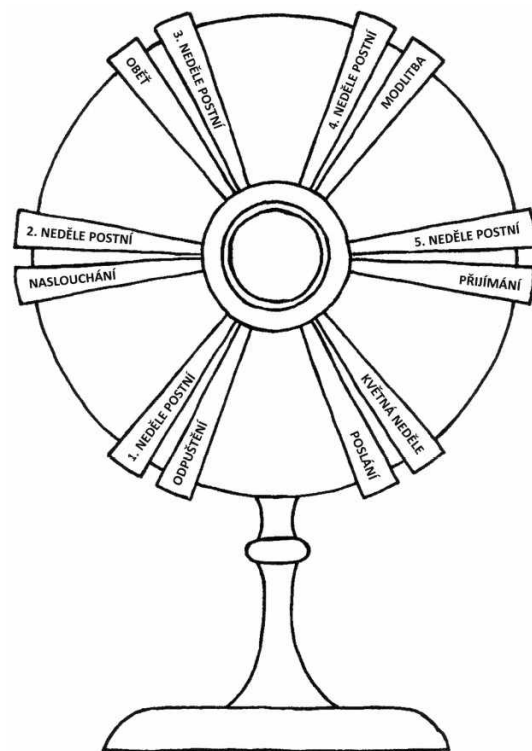
V letošní postní době se pokusíme nově objevit mši svatou, vysvětlit si některé její části a vytvořit přitom symbolickou monstranci.

Co je to monstrance? Má svůj název od latinského slova monstrare, což znamená předvádět, ukazovat. Používá se v církvi už od 13. století. Je to nádoba z drahého kovu, často zdobená vzácnými kameny, protože slouží k ukazování a uctívání toho nejdražšího a nejvzácnějšího pokladu, který máme: Zde je s námi živý Ježíš pod způsobou chleba.

Jak si tu naši symbolickou vytvoříme? Za splnění úkol, který se bude týkat některé z částí mše svaté (děti jej dostanou napsané na lístečku), mohou děti před oltář donést jeden obyčejný kámen, který si vezmou z košíku na stolku při přinášení obětních darů.

Obyčejné těžké kameny, možná tak těžké jako úkoly postního snažení, se vzadu v kostele na nástěnce promění ve vzácné drahokamy, kterými ozdobíme naši symbolickou monstranci pro Ježíše.

Třeba se při našem letošním postním snažení naučíme o trochu líp rozumět mši svaté, o trochu víc mít rádi Pána Ježíše i sebe navzájem. A staneme se tak zase o něco víc „živou monstrancí“ – budeme ukazovat Krista svým životem a šířit kolem sebe Jeho radost a pokoj jako zlaté odlesky, jako paprsky jarního slunce.

Eucharistie – smlouva nová a věčná - www.nek2015.cz

Národní eucharistický kongres 2015 je první akce tohoto druhu konaná v České republice. O jeho vyhlášení rozhodla Česká biskupská konference v červenci 2014 a jeho vyvrcholením bude Národní konference o eucharistii, která se má uskutečnit od 15. do 17. října 2015 v Brně. Hlavním dnem NEK 2015 bude sobota 17. října 2015. V Brně na Zelném trhu bude v 10.30 hlavní bohoslužba s následným eucharistickým průvodem a nabídkou doprovodných programů v centru Brna.

Národní eucharistický kongres ovšem nemá být jednorázovou povrchní akcí, ale nabídkou celoroční cesty ve farnostech, řeholních rodinách, církevních komunitách a hnutích. Pro přípravu na kongres ve farnostech v první polovině roku 2015 byla vyhlášena tato témata:

leden – eucharistie a jednota

únor – eucharistie a společenství

březen – eucharistie a solidarita

duben – eucharistie a evangelizace

květen – eucharistie a Maria

červen – obnovení slavení eucharistie

Materiály k jednotlivým tématům (katecheze, adorace) byly vydány tiskem a v rozšířené podobě je možno je nalézt na internetové stránce kongresu www.nek2015.cz

Vrcholným dnem NEK ve farnostech bude slavnost Těla a Krve Páně s následnou nedělí 7. června 2015, kdy farnosti a společenství budou prožívat „Den eucharistie“ ve své farnosti a současně celonárodní sbírkou zajistí potřebné prostředky pro uskutečnění národního vyvrcholení na podzim v Brně.

Proč eucharistický kongres? *Odpověď z internetových stránek Centra pro katechezi Olomouc:* Bůh ve své dobrotě posílá od začátku svého putování s vyvoleným národem lidem potravu – manu, která dává přijímajícím přežít útrapy pouště. Zázračná moc Kristova proměněného Těla – nové many – se stává pokrmem věřících celého světa. Přesto je mnoho křesťanů vyčerpaných a slabých. Proč tomu tak je? Nejsou dostatečně nasyceni pravým Pokrmem. Každá mše svatá, slavení eucharistie, otvírá prostor pro příchod Boha ke svému lidu. Živý Kristus pokaždé znovu stvrzuje svou přítomností nekonečný rozměr Boží lásky, jeho Tělo je znovu darováno všem živým pro záchranu světa. Církev v průběhu staletí vytvořila různé způsoby uctívání tajemství Božího Těla, které věřícím

dávaly příležitost k pravdivému vyjádření vztahu ke svátostnému Ježíši.

Národní
eucharistický
kongres 2015

Základ mimoliturgické úcty byl

položen nutností uchovat Tělo a Krev Páně pro ty, kteří se mše svaté nemohli zúčastnit. A zvláště jako posila nemocným a umírajícím se Proměněné Tělo, uchovávané po domech a později v sakristiích a na oltářích, stalo zdrojem vzniku eucharistického kultu. Přirozená touha člověka „vidět“ svého Pána, být v jeho blízkosti, smět u něj načerpat sílu pro každodenní životní úkoly a zápasy a také mu konkrétním skutkem vyjádřit svou vděčnost, našla v dějinách různá zpodobnění, někdy i na úkor kvality mešních obřadů. Jedním z důvodů byla např. nesrozumitelnost mešní liturgie (latina), nedostatečný čas k pochopení Kristovy oběti a k vyjádření osobní úcty vůči Bohu v eucharistii. Ovšem víme, že každá „eucharistická úcta mimo mši svatou je vnitřně spojena se slavením eucharistie a je k němu zaměřená. A to proto, že Církev žije z eucharistie, její slavení slouží skrze Ducha svatého životu s Kristem v církvi. Je třeba pečovat o duchovní pohyb, který směřuje od eucharistie slavené k **eucharistii žité**.“

(Rok eucharistie – podněty a návrhy ČBK 2005 Praha, kap. 3,4)

Mezi základní projevy úcty k eucharistii mimo liturgii patří

- **eucharistický průvod** (důležitý prvek slavnosti Těla a Krve Páně),
- **eucharistická adorace** (vycházející z tradice modlitebního usebrání nad uchovávaným Tělem Páně po svatém přijímání nemocných)
- **eucharistické kongresy**. Aby se obnovil vztah ke svátostnému Kristu, prohloubila víra v Jeho moc a oživil život pravé víry vyhlásili naši biskupové z podnětu Svatého otce od adventu 2014 rok přípravy na eucharistický kongres.

Eucharistický kongres je zcela zvláštní projev úcty. Představuje chvíle usilovné snahy a modliteb v rámci konkrétního společenství církve v dané oblasti, národě či ve světě, které mají prohloubit určitý aspekt eucharistického tajemství, mají společně přispět k jeho veřejné úctě ve svazku lásky a jednoty. Oblasti, ve kterých má dojít k prohloubení úcty k přítomnému živému Kristu uprostřed církve usilující o sjednocení a putující k plnému společenství se všemi pokřtěnými,

jsou podmíněny • nasloucháním Božímu slovu, • osobním obrácením, • díkyvdáním • a vytrvalou vděčností vůči Bohu – za vše, vždy a všude. Vděčnost inspiruje k vlastnímu nasazení se pro druhé – k oběti formou sebedarování, nezištné vydanosti a služby – nosným pilířům křesťanského života. Děkování je vlastní tomu, kdo se cítí být nezaslouženě milován a obdarován, kdo cítí, že je mu odpouštěno. Tato spiritualita by měla prostoupit naše dny – práci, vztahy,

vše, co děláme a žijeme. Ona dává smysl naší bolesti a utrpení, učí odpovědnosti.

Slavení kongresů na národní úrovni provází kromě slavnostních liturgií také přednášky, katecheze a různé zprávy a svědectví z eucharistických témat přes diecézní úrovně až po jednotlivé farnosti. Na závěr kongresů vznikají různé podnětné dokumenty, které pak v podobě dekretů a instrukcí doporučují všem nalezené cesty oživených vztahů ke Kristu.

PaO

Vůně prasete

Je to podivné slovní spojení, že? Ale ono prasátko opravdu aspoň občas a někomu voní, například když se peče na rožni. Chudinka.

Dnes bych rád soustředil pozornost na vůně a zápachy. Moje milá choť naprosto neomylně pozná, že jsem byl já nebo někdo další z rodiny ten den v restauraci. Jak vejde do dveří, nasaje vzduch a prohlásí:

„Tys byl v hospodě?!“

Jedním z důvodů, proč jako rodina chodíme do restaurací jen zřídka, je právě zápach, který ulpí na všem a na každém, co a kdo do nich vejde. Stálým hostům nebo kuřákům to ani nepřijde, ale tomu, kdo se nepohybuje v trvale zakouřeném prostředí, jeho čich neomylně prozradí blízkost „vymetače“ hospod. Opravdu se dá snadno a jednoznačně poznat, který z řady kabátů visících na domácím věšáku byl v hospodě. I můj velmi zesláblý čich to dokáže, vyzkoušel jsem to. A nemusí to být jen hospoda, co se dá zpětně „vyčenichat“. Člověk na sebe prozradí i předchozí přítomnost u táborového ohně. Pečené selátko nebo domácí udírna téměř viditelně vystupují z oblečení. Jediný, kdo nic nebo skoro nic ze sebe necítí, je právě ten, kdo se vrací z páchnoucího prostředí.

Vzpomínám si, jak jednou při duchovních cvičeních na Velehradě v odpolední přestávce jsem jel na kole ven. Cesta mě vedla přes pole, kde právě to odpoledne několik strojů rozmetalo na velkou vzdálenost hnůj. Hnědým střelám jsem jen tak tak uhýbal, z kola mne nesrazila žádná, ale zápachu se to málem podařilo, byl strašlivý. Rychlou jízdou jsem unikl, přesněji – myslel jsem si, že unikl. Navazující přednášku jsem stihl na poslední chvíli a část oblečení už nebyl čas převléct, výměnu oděvu jsem dokončil až pak. Po večeři jsem chtěl ještě nakrátko vyjet ven a začal jsem si oblékat zpět své sportovní svršky. Zarazil mě zápach z pole. „Táhne až sem, to asi vítr ho přivál oknem, dnes mě pronásleduje všude,“ říkal jsem si. Ale nebyl to vítr. To já jsem byl tím importérem smradu – a žádný jiný mírnější výraz by nevystihl to, co se linulo ze šatů.

„Chudáci ti kolem mne u stolu při přednášce,“ projelo mi hlavou. „Co si asi o mně pomysleli?“ Člověk ani nemusí nic dělat, stačí, když jen pobývá v páchnoucím prostředí. To na něm samo ulpí a označí si ho, jako když pes značkuje patník. Nešťastník, který do takového prostředí nepatří, ale je nucen v něm pobývat – třeba kvůli povinnostem – musí pak vynaložit o to víc námahy a úsilí, aby ze sebe, ze šatů i vlasů dostal pryč, co ulpělo.

Napadlo mě, že tak podobně to bude i s jinými nežádoucími vlivy okolí na každého z nás. A že jich dnešní doba nabízí dost! Nevědomky nasmrádnou vším, v čem pobývám, i když si to nepřeji a neztotožňuji se s pachovými a jinými projevy okolí. Aby to nebylo tak jednoduché, sám nemohu být tím, kdo posuzuje míru svého načichnutí. To musí udělat někdo čistý, koho požádám o pomoc. Sv. apoštol Pavel píše:

„A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“ (Ř 12,2).

Bez častého „mytí se“ a „praní“ nejde udržet se „voňavý“ a milý pro Boha. Mojí nadějí je, že on má nos v pořádku, ale zápachu se nevyhýbá. Hledá a zachraňuje i špinavé a páchnoucí ovce, jako jsem já. Hlavně když před ním neutíkají a nechají se vzít na ramena...

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K POSTNÍ DOBĚ 2015

Posilněte svá srdce (Jak 5,8)

Drazí bratři a sestry, postní doba je časem obnovy pro církev, pro její společenství i pro jednotlivé věřící. Především je to však „doba příhodná“ (2 Kor 6,2). Bůh od nás nežadá nic než to, co nám předtím dal: „My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás“ (1 Jan 4,19). On není vůči nám lhostejný. Každý z nás mu leží na srdci, zná nás jménem, stará se o nás, a když ho opustíme, hledá nás. Zajímá ho každý; jeho láska mu brání, aby byl lhostejný k tomu, co se nám přihodí. Stává se však, že pokud se nám daří dobře a žijeme v pohodlí, samozřejmě zapomínáme na ostatní (což se Bohu Otci nestává nikdy), nezajímáme se o jejich těžkosti, o jejich bolesti a nespravedlnosti, jimiž trpí... a naše srdce tak upadá do lhostejnosti. Zatímco já si žiji poměrně dobře a pohodlně, zapomínám na ty, jimž se dobře nedaří. Takovýto egoistický postoj lhostejnosti dnes nabral světový rozměr; až takový, že můžeme dokonce mluvit o globalizaci lhostejnosti. Jedná se o problém, jemuž se my jako křesťané musíme umět postavit.

Když se Boží lid obrátí k Boží lásce, nachází odpovědi na ty otázky, které mu trvale kladou dějiny. Jednou z nejnaléhavějších výzev, již se chci v tomto poselství zabývat, je globalizace lhostejnosti.

Lhostejnost vůči bližnímu i vůči Bohu je také pro nás křesťany skutečným pokušením. Proto v každé postní době potřebujeme slyšet volání proroků, kteří pozvedají svůj hlas a probouzejí nás.

Bůh není vůči světu lhostejný, ale miluje ho až tak, že za spásu každého člověka dal svého Syna. Vtělením, pozemským životem, smrtí a zmrtvýchvstáním Božího Syna se definitivně otevírá brána mezi Bohem a člověkem, mezi nebem a zemí. Církev je jakoby rukou, která drží tuto bránu otevřenou skrze hlásání Slova, slavení svátostí a svědectví víry, která se projevuje láskou (srov. Gal 5,6). Svět však má tendenci uzavírat se do sebe a zavírat onu bránu, skrze niž Bůh vstupuje do světa a svět do Boha. Tato ruka, kterou je církev, tedy nesmí být nikdy překvapená, když je odmítána, potlačována a zraňována.

Boží lid se proto potřebuje obnovovat, aby nezůstával lhostejný a aby se neuzavíral do sebe. Pro tuto obnovu bych vám chtěl předložit tři kroky k meditaci.

1. „Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy“ (1 Kor 12,26) – církev

Boží lásku, která rozbíjí onu smrtelnou uzavřenost, již je lhostejnost, nám přináší církev svým učením, a především svým svědectvím. Můžeme však svědčit pouze

o tom, co jsme předtím sami zakusili. Křesťan je někým, kdo umožní Bohu, aby ho oblékl do jeho dobroty a milosrdenství, aby ho oblékl do Krista, a tak se mohl stávat tím, čím je on – služebníkem Boha a lidí. Obřadem umývání nohou nám to dobře připomíná liturgie Zeleného čtvrtku. Petr nejprve nechtěl, aby mu Ježíš umýval nohy, ale potom pochopil, že Ježíš nechce být pouze příkladem toho, že i my máme umývat nohy jeden druhému. Tuto službu může vykonávat jen ten, kdo si nejprve nechal umýt nohy od Krista. Pouze on „má s ním podíl“ (Jan 13,8), a tak může

sloužit člověku.

Postní doba je příhodným časem pro to, abychom se nechali obsluhovat Kristem, a tím se stávali takovými jako on. K tomu dochází, když nasloucháme Božímu Slovu a přijímáme svátosti, zvláště eucharistii. V ní se stáváme tím, co přijímáme: Kristovým tělem. Lhostejnost, která, jak se zdá, často získává nadvládu v našich srdcích, nenachází v tomto těle místo. Proto tedy ten, kdo je Kristův, patří k jedinému tělu, v němž nejsme k sobě navzájem lhostejní. „Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují“ (1 Kor 12,26).

Církev je *communio sanctorum*, protože na ní mají účast svatí, ale i proto, že je společenstvím svatých věcí: Boží lásky nám zjevené v Kristu a všech jeho darů. Mezi ně patří i odpověď těch, kdo se nechají zachvátit touto láskou. Ve společenství svatých a při účasti na Božích věcech nikdo nic nevlastní pouze pro sebe, ale to, co má, patří všem. A vzhledem k tomu, že jsme spojeni v Bohu, můžeme něco vykonat i pro vzdálené a pro ty, k nimž se svými vlastními silami nikdy nedostaneme; proto se s nimi a za ně modlíme k Bohu, abychom se všichni otevírali pro dílo jeho spásy.

2. „Kde je tvůj bratr“ (Gen 4,9) – farnosti a komunity

To, co bylo řečeno o církvi, musíme převádět do života farností a komunit. Dokážeme v těchto církevních společenstvích zakoušet svou příslušnost k jedinému tělu? K tělu, které zároveň přijímá i sdílí, co Bůh chce darovat? K tělu, které poznává své nejslabší, nejchudší a nejmenší údy a stará se o ně? Anebo se utíkáme ke všeobecné lásce, která se angažuje daleko ve světě, ale zapomíná na Lazara sedícího před našimi zavřenými dveřmi (srov. Lk 16,19-31)?

Abychom přijímali to, co nám Bůh dává, a aby to přinášelo plný užitek, je třeba překonávat hranice viditelné církve ve dvou směrech.

V první řadě tím, že se v modlitbě spojíme s církví v nebi. Když se pozemská církev modlí, vzniká společenství vzájemné služby a dobra, které se dostává až před Boží tvář. Spolu se svatými, kteří dosáhli své plnosti

v Bohu, vytváříme společenství, v němž se lhostejnost překonává láskou. Církev v nebi není triumfující proto, že by se obracela zády k utrpení světa a radovala se sama. Svati spíše mohou s radostí nazírat skutečnost, že Ježíšovou smrtí a zmrtvýchvstáním definitivně překonali lhostejnost, tvrdost srdce a nenávisť. Dokud toto vítězství lásky nepronikne do celého světa, svati stále kráčeji s námi jako poutníci. Tereza z Lisieux, učitelka církve, psala s přesvědčením, že nebeská radost z vítězství ukřižované lásky není úplná, dokud jen jediný člověk na zemi trpí a sténá: „Velice počítám s tím, že v nebi nebudu nečinná, a mým přáním je i nadále pracovat pro církev a pro duše“ (dopis 254 z 14. července 1897).

I my máme účast na zásluhách a na radosti svatých a oni zase mají účast na našem boji a touze po míru a smíření. Jejich radost z vítězství zmrtvýchvstalého Krista je pro nás důvodem, abychom měli sílu k překonávání různých forem lhostejnosti a tvrdosti srdce.

Na druhé straně je každé křesťanské společenství povoláno k tomu, aby překračovalo práh vztahů směrem k okolní společnosti, k chudým a vzdáleným. Církev je svou povahou misijní, není zahleděná do sebe, ale je posílána ke všem lidem.

Toto poslání znamená trpělivě svědčit pro toho, který chce přivést k Otci všechno a každého člověka. Svědectvím je to, co láska nemůže zamlčet. Církev následuje Ježíše Krista po cestě, která ji vede ke každému člověku, až na konec země (srov. Sk 1,8). Tak můžeme v každém bližním vidět bratra a sestru, za něž Kristus zemřel a vstal z mrtvých. To, co jsme dostali, dostali jsme i pro ně. A podobně všechno, co tito bratři vlastní, je darem pro církev a pro celé lidstvo.

Drazí bratři a sestry, jak jen si přeji, aby se místa, kde se projevuje církev, zvláště naše farnosti a komunity, stávaly ostrovy milosrdenství uprostřed moře lhostejnosti!

3. „Posilněte svá srdce“ (Jak 5,8) – každý věřící

I jako jednotlivci víme, co je pokušení lhostejnosti. Jsme přesyceni šokujícími obrazy, které ukazují lidské utrpení, a zároveň cítíme svou neschopnost nějak reagovat. Co máme dělat, abychom se nenechali pohltnout touto spirálou zděšení a nemohoucnosti?

Na prvním místě se můžeme modlit ve společenství pozemské a nebeské církve. Neignorujme sílu modlitby mnoha lidí! Iniciativa *24 hodin pro Pána*, k jejímuž slavení ve dnech 13. a 14. března vyzývám celou církev i na úrovni diecézí, se chce stát výrazem této potřeby modlit se.

Na druhém místě můžeme pomáhat skutky lásky a díky mnoha církevním charitativním organizacím se dostat k blízkým i vzdáleným. Postní doba je vhodná pro to, abychom prokázali zájem o druhého, třebas i jen malým, ale konkrétním výrazem spoluúčasti na našem společném lidství.

A konečně za třetí, utrpení druhého člověka je výzvou ke konverzi, neboť bratrova potřeba mi připomíná křehkost mého vlastního života a mou závislost na Bohu a na bratrech. Pokud pokorně prosíme o milost Boží a přijímáme omezenost svých možností, s důvěrou se odevzdáváme nekonečným možnostem, které obsahuje Boží láska. A budeme moci odolávat ďábelskému pokušení, jež nás vede k víře, že zachránit sebe i svět můžeme my sami.

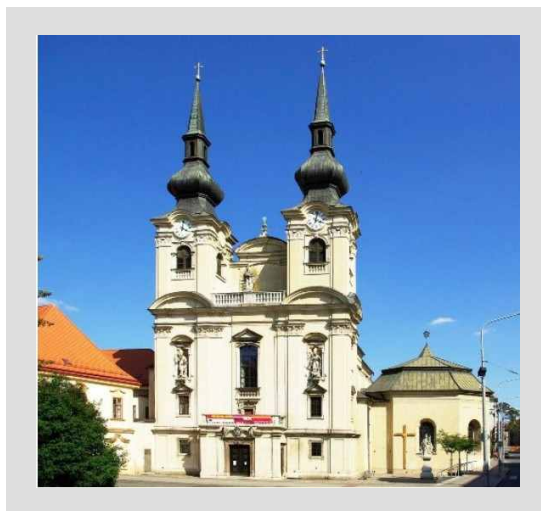
Abychom překonávali lhostejnost a naši domnělou všemohoucnost, chtěl bych všechny požádat, aby tuto postní dobu prožívali jako cestu k formování svého srdce, jak by řekl Benedikt XVI. (encyklika *Deus caritas est*, 31). Mít milosrdné srdce neznámá mít slabé srdce. Kdo chce být milosrdný, potřebuje srdce silné, pevné, uzavřené pro pokušitele, ale otevřené pro Boha. Srdce, které se nechá proniknout Duchem a přivést na cesty lásky, jež směřují k bratrům a sestrám. Srdce ve své podstatě chudé, které poznává vlastní ubohost a vydává se pro druhého. Proto, drazí bratři a sestry, v této postní době toužím modlit se spolu s vámi ke Kristu: „*Fac cor nostrum secundum cor tuum*“ – „*Učiň srdce naše podle srdce svého*“ (prosba z litanií k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu). Pak budeme mít silné a milosrdné, bdělé a obětavé srdce, které se nenechá uzavřít do sebe a neupadne do víru globalizované lhostejnosti.

S tímto přáním vás ujišťuji o své modlitbě za to, aby každý věřící a každé církevní společenství plodně prožívalo postní dobu, a prosím vás, abyste se modlili za mne.

Ať vám Pán žehná a Panna Maria ať vás ochraňuje. Ve Vatikánu 4. října 2014 na svátek svatého Františka z Assisi

František

zdroj: <http://tisk.cirkev.cz/res/data/190/021380.pdf?seek=2>

JAK PROHLOUBIT SVŮJ VZTAH K BOHU V POSTNÍ DOBĚ

Před každou z našich činností a občas i během ní samotné se na chvíli vnitřně ztišme. Například tichou invokací „Bože, pospěš mi na pomoc“ – úvod Božského oficia. Obrátíme pohled do nitra, abychom tam našli božského Hosta. To samé udělejme při vyslovení „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému“ např. během modlitby růžence. Opakováním tohoto úkonu si zvykneme zdravit Boha přítomného v naší duši. Takto doufáme, že jednoho dne už přestaneme zapomínat na toho, koho v sobě nosíme.

Zpytování svědomí spočívá v klidném procházení se uplynulým dnem v naší paměti, abychom se ubezpečili, že jsme nebyli nedbalí a nevzdálili svůj zrak na příliš dlouho od našeho Boha. A shledáváme, že jsou to právě chvíle nedostatečného spojení s Bohem, které jsou poznamenány pády.

Když se modlíme pomocí knihy, je to pro většinu lidí jeden z nejistějších způsobů modlitby, postačí čas od času – na chvíli kratší, než trvá otočení stránky – přenést svou pozornost do středu naší duše, udržovat tam spojení s Bohem. Terezie z Avily říká: „Trvalo to osmnáct let, v nichž jsem se neodvažovala rozjímat bez knihy, jen po svatém přijímání... Kniha mi byla průvodkyní a štítem, jímž jsem odrážela mnohé myšlenky, zatímco bez ní mne přepadala vyprahlost, jakou jsem běžně neznala... Mnohdy mi stačilo jen otevřít knihu, někdy jsem četla jen trochu, jindy mnoho, podle milosti, jakou mi Pán dával.“

Okamžiky odpočinku, například procházka, nebudou pro vnitřní život ztracené. Uděláme úkon víry, naděje a lásky, abychom znovu našli nebo si uhlídali tu vzácnou jednotu, a zůstáváme v této jednoduché důvěrnosti, v této božské atmosféře. Budeme s Bohem jako s velmi drahým přítelem – nevyměňujeme ustavičně slova, nicméně jsme šťastni z toho, že o něm víme, cítíme ho u sebe, a to stačí.

Jestliže se nacházíme na místě, kde se Bohu nevzdává úcta, uctívejme ho tím více. Zatímco bude pokračovat „práce“ milosti, upřednostňujeme to lepší v nás, snažme se rozvíjet božský život lidskými prostředky, které máme k dispozici, snažme se například četbou a studiem prozkoumat učení církve.

A konečně a nadevše se snažme se vši vroucností, jaké jsme schopni, a také tak často, jak je to možné, využívat svátosti – prostředky PAR EXCELLENCE. Je to opravdu svaté lidství našeho Pána, skrze něž budeme moci dosáhnout jeho božství. Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze vtěleného Syna.

On nás tajuplným způsobem očišťuje odpuštěním vin a skrze eucharistii, sytící nás jeho lidstvím, nás víc a více ponořuje do božství. I když v nás částičky svátosti přestanou být přítomné, máme s ním zůstat spojení. Také ať naše díkůvzdání neskončí během čtvrt hodiny. Budeme se modlit jako poutníci do Emauz: „Zůstaň s námi“ (Lk 24,29). Svaté přijímání se tak stává nepřeborným zdrojem našeho vnitřního života, jeho účinek prodlužující se do celého dne nás bude povzbuzovat k větší vroucnosti.

Vkládejme se úplně do rukou nejsvětější Panny. Ona v nás plodí svého Syna a dá mu vyrůst až do úplného sjednocení s námi.

z knihy Lásky a ticho připravila KK

PŘEČTĚTE SI:

Anselm Grün: LÉK NA ÚNAVU ZE ŽIVOTA

Všichni známe stav, kdy jsme až příliš unavení, rezignovaní a bez chuti do života. Únava ze života může být následkem zklamání, dlouhodobého pocitu bezmoci nebo ztráty smyslu našeho počinání. Možná máme dojem, že se nám všechno vymklo z rukou. Cítíme se vyždímaní a nemáme do ničeho chuť. Autor probírá různé druhy únavy a jejich příčiny, ukazuje nám způsoby, jak se naučit zacházet s únavou a jak ji začít chápat jako šanci vrátit se k sobě samým. Snaží se nás povzbudit, abychom o své únavě přemýšleli a abychom hledali a objevili vlastní cestu, jak znovu najít chuť k životu.

Anselm Grün (1945) je mnich benediktinského opatství v německém Münsterschwarzachu a vyhledávaný duchovní vůdce. Patří k nejčtenějším křesťanským autorům současnosti, jeho knihy jsou překládány do mnoha jazyků. Karmelitánské nakladatelství vydalo už desítky jeho titulů. K nejnovějším patří korespondenční rozhovor televizního reportéra Leo Fijena s Anselmem Grünem.

vydalo Karmelitánské nakladatelství

OTEVŘENÝ BOK – TAM VIDÍŠ TAJEMSTVÍ

Postní rozjímání

Jaký je to pohled na tuto nesmírnou lásku, která se obětovala a která ze sebe samé, totiž ze svého vlastního těla, udělala žebřík, aby nás vyvedla z namáhavé cesty a dala nám odpočinek. Kdo by pochyboval, že začátek této cesty je velmi těžký! Ale jakmile člověk dojde k nohám náklonnosti, každá hořkost se stává sladkostí. To je pravidlo, kterému naučil Bůh jednu ze svých služebnic (sv. Kateřinu), když jí řekl: „Pozdvihni se, dcero má, pozdvihni se nad sebe, pozdvihni se ke mně. To proto, aby ses mohla pozvednout, učinil jsem ti žebřík ze svého těla, když mě přibili na kříž. Snaž se pozvednout se nejdříve k mým nohám, to znamená k lásce a k touze po mně... Tak začneš poznávat sama sebe. Pak dojdeš k mému otevřenému boku, jehož rána ti ukáže mé tajemství, že vše, co jsem udělal, udělal jsem z lásky k tvému srdci. Ať se tvá duše opojí.“

Když se Kateřina jednou ptala Krista, proč si nechal otevřít bok, třebaže byl už mrtev, odpověděl jí Pán, že to bylo proto, aby nám dal uvidět „tajemství srdce“, protože utrpení trvá jen v čase, kdežto jeho láska je nekonečná. „Chtěl jsem tedy, abyste viděli tajemství srdce, když jsem vám ho ukázal otevřené, abyste viděli, že jsem vás miloval víc, než jsem vám mohl ukázat dovršeným utrpením.“ Tento otevřený bok, kde je lidská bytost očekávána, aby se tam mohla v něžnosti uchýlit, je popisován jako svatební komnata. Vystupňováním této kontemplace můžeme přejít od vnějšího k vnitřnímu. Kristus nepřitahuje jen k sobě, ale v sebe. Je to uchvácení.

Podivuhodná symbolika: zatímco Adamův bok Bůh uzavřel poté, co z něj vytáhl Evu jako kost z jeho kostí a maso z jeho masa, vidí Kateřina Kristův bok stále otevřený, aby tam lidstvo mohlo vniknout, očistit se tam od svých vin, nasytit se, spojit se s božstvím. „Oheň ve mně vzrůstal a byla jsem plna obdivu, protože jsem viděla křesťany i nevěřící vnikat do boku ukřižovaného Ježíše. Touha a vroucnost lásky mě přiměly, abych šla s nimi a vnikla tak v Krista.“

z knihy - 15 dní s Kateřinou Sienskou - připravila KK

JUDIT 4.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLE
OBRÁZKY A TEXT K.S.

IZRAELCI ZMALOMYSLNĚLI NA DUCHU, PROTOŽE JE OBKLÍČILI VŠICHNI JEJICH NEPŘÁTELÉ. PO TŘICETI ČTYŘECH DNECH JIM DOŠLY ZÁSOBY VODY. VŠECHEN LID SE SEŠEL U PŘEDSTAVITELŮ MĚSTA...

VYTRVEJME JEŠTĚ PĚT DNÍ A V NICH HOSPODIN, NÁŠ BŮH, K NÁM OBRÁTÍ SVÉ SLITOVÁNÍ. JESTLIŽE NE, BUDE PO VAŠEM.

DOPUSTILI JSTE SE NA NÁS VELIKÉHO BEZPRÁVÍ, ŽE JSTE SE NEDOMLUVILI S ASYŘANY V MÍRU! TEĎ NENÍ KDO BY NÁM POMOHL. BŮH NÁS PRODAL DO JEJICH RUKOU!

POMŘEME HLADY A ŽÍZNÍ!!!

JDI A PŘIVEĎ STARŠÍ NAŠEHO MĚSTA. MUSÍM SI S NIMI PROMLUVIT.

ANO, MÁ PANÍ.

NENÍ SPRÁVNÉ, CO JSTE DNES MLUVILI PŘED LIDEM. KDO JSTE VY, ŽE JSTE DNEŠNÍHO DNE POKOUŠELI BOHA A ŽE SE STAVÍTE NA MÍSTO BOŽÍ? NEPŘEDPISUJTE HOSPODINU JAK MÁ JEDNAT! ON VYSLYŠÍ NÁŠ HLAS, BUDE-LI MU TO MILÉ...

DOZVĚĎELA SE O TOM JUDIT, KRÁSNÁ A BOHATÁ VDOVA. ŽENA POCTIVÁ A BOHABOJNÁ...

VŠE, CO JSI ŘEKLA, PROMLUVILA SI S DOBRÝMI ÚMYSLY. LID NÁS DONUTIL UDĚLAT, CO JSME SLÍBILI A MY SVOU PŘISAHU NEPŘESTOUPÍME.

SLYŠTE CO UDĚLÁM. TUTO NOC VYJDU Z BRÁNY A V TĚCH DNECH, PO KTERÝCH JSTE SLÍBILI VYDAT MĚSTO NEPŘÁTELŮM, BUDE HOSPODIN JEDNAT SKRZE MĚ. VÍC VÁM TEĎ NEPROZRADÍM.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍSTĚ